ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ
Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, ID DS: qkbaa2n
posta@uoou.gov.cz, uoou.gov.cz

Čj. UOOU-05841/26-4

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 4 a odst. 5 a podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodl o odvolání žadatele, Mgr. Dušana Dvořáka, nar. 12. 1. 1962, trvale bytem: Ospělov 6, 798 55 Ludmírov (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Nejvyššího státního zastupitelství, se sídlem Jezuitská 585/4, 660 55 Brno, ze dne 30. 7. 2026, č.j. SIN 55/2026 - 19, o odmítnutí žádostí o informace podaných dne 25. 7. 2026 a dne 26. 7. 2026, takto:

Podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve spojení s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, **se rozhodnutí** Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 30. 7. 2026, č.j. SIN 55/2026 - 19, **ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání**.

Odůvodnění

I.
Vymezení věci

[1] Žadatel požádal nejprve dne 25. 7. 2026 Nejvyšší státního zastupitelství (dále jen „povinný subjekt“ či „NSZ“) dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), o poskytnutí následujících informací:

„Celkový počet všech jedinečných spisových značek vedených u Nejvyššího státního zastupitelství od 6. září 2010 do dne provedení lustrace v agendách SIN, NZN, SPR, NZT, NZA, NZO, NZZ a NZV, u nichž je v elektronické evidenci jako podatel, žadatel, stěžovatel nebo oznamovatel evidována alespoň jedna z níže uvedených fyzických či právnických osob.“

Úřad na tomto místě doplňuje, že žadatel uvádí osoby, kterých se jeho žádost týká, jmenovitě ve své žádosti. (dále jen „žádost 1“).

[2] Následně se tentýž žadatel obrátil na týž povinný subjekt dne 26. 7. 2026 s žádostí dle InfZ, v níž výslovně požadoval tyto informace:

„Žádám doložit, co přesně NSZ skutečně odeslalo Městskému státnímu zastupitelství v Praze v návaznosti na sdělení ze dne 13. 5. 2026, č. j. 6 NZN 1737/2026-32, včetně všech souborů, příloh, metadat a technických záznamů o vypravení a doručení."

Žadatel dále v této žádosti upřesnil, že žádá o poskytnutí dokumentu, „*kterým NSZ fakticky předalo věc Městskému státnímu zastupitelství v Praze, a sdělte jeho úplné číslo jednací, datum a čas vypravení, způsob odeslání a označení adresáta. Výslovně žádám objasnit na základě evidence, zda předávacím dokumentem bylo č. j. 6 NZN 1737/2026-15, č. j. 6 NZN 1737/2026-32, oba dokumenty, nebo jiný dokument. Stručně řečeno žádám sdělit, zda byla MSZ v Praze předána všechna má podání učiněná u NSZ ve věci patnáctileté nečinnosti NCOZ*." A dále, že „*u každého z následujících dokumentů sdělte podle existující evidence, zda byl součástí zásilky odeslané MSZ v Praze, pod jakým názvem a v jaké podobě: (a) podání datované 25. 4. 2026 s přílohou datovanou 20. dubna 2026 přímo v textu podání, které NSZ v listině č. j. 6 NZN 1737/2026-32 označilo datem 27. 4. 2026, (b) podání ze dne 8. 5. 2026, (c) podání doručené 12. 5. 2026 a (d) všechny přílohy těchto podání. Totéž sdělte o samotném sdělení č. j. 6 NZN 1737/2026-32*. (dále jen „žádost 2").

[3] Povinný subjekt odmítl obě žadatelovy žádosti rozhodnutím ze dne 30. 7. 2026, č.j. SIN 55/2026 - 19, s odkazem na § 15 odst. 1 InfZ ve spojení s § 11 odst. 6 písm. a) InfZ. V odůvodnění povinný subjekt uvádí, že předpokladem odepření informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohlo dojít k ohrožení schopnosti orgánů veřejné moci vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnosti, přičemž se odvolává i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2026, č.j. 8 As 114/2013-36. Povinný subjekt zdůrazňuje zásadu, že poskytování informací dle InfZ, nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení, neboť by tím docházelo k absurdním důsledků, které se míjejí s posláním práva na informace jako politického práva, přičemž odkazuje k rozsudku NSS ze dne 15. 2. 2017, č.j. 6 As 338/2016-55. Povinný subjekt dále uvádí, že uvedené principy InfZ jsou rozhodné i v nynějším případě, což dle NSZ lze demonstrovat na podstatě žádosti 1, kdy jde o žádost směřující ke zjištění, zda a jak je státní zastupitelství činné ve věci konkrétních osob. Povinný subjekt sice připouští, že žádost směřuje ke zjištění souhrnných údajů o vícero osobách, nicméně jde o osoby, které žadatel zná a je obeznámen s detaily jejich procesní aktivity. Povinný subjekt dále uvádí, že žadatel se fakticky domáhá lustrace, z níž by bylo možné dovozovat zásadě neveřejné poznatky o tom, zda NSZ vyvíjí v případě dotčených osob nějakou dodatečnou činnost. Povinný subjekt dále uvádí, že vyhověním žádosti by došlo ke zveřejnění těchto informací ve smyslu § 5 odst. 3 InfZ. Povinný subjekt dále uvádí, že „*poskytování informací podobného typu by tedy mohlo vést k zásadnímu prolomení principu neveřejnosti trestního řízení, čímž by byla nepochybně reálně ohrožena či dokonce zmařena schopnost orgánů veřejné moci plnit jejich úkoly uvedené v § 11 odst. 6 písm. a) citovaného zákona. Lze dodat, že poskytováním informací podobného typu by též byla nepochybně ohrožena i práva třetích osob ve smyslu citovaného ustanovení, neboť vzhledem k principu rovnosti žadatelů o informace by se každý mohl domoci např. zveřejnění informací o tom, zda ohledně konkrétně jmenovaných osob je či byla evidována nějaká (nová) věc (spis) u určitého orgánu činného v trestním řízení*." Povinný subjekt dále uvádí, že z obdobných důvodů není možné vyhovět ani detailnější žádosti 2 ze dne 26. 7. 2026, v níž se žadatel domáhá sdělení podrobností o postupu státního zastupitelství v konkrétně vymezené věci. Povinný subjekt uvádí, že s ohledem na principy InfZ nelze poskytovat ani základní informace o tom, zda vůbec je či byla u NSZ vedena ohledně určité osoby nějaká věc, neboť i v takovém případě by si např. osoby, které se domnívají, že jejich činnost (případně činnost osob s nimi

spřízněných) může být předmětem zájmu orgánů činných v trestním řízení, by mohly prostřednictvím InfZ ověřovat, zda již byla jejich protiprávní činnost odhalena či nikoli. Povinný subjekt dále uvádí, že „*lze dodat i to, že z poskytování informací takového typu by osoby mající zájem na ohrožení či zmaření účelu trestního řízení mohly s přihlédnutím k zákonem dané věcné a místní příslušnosti orgánů činných v trestním řízení dovozovat i podrobnější závěry v tomto směru (např. pro jaký typ trestné činnosti, resp. pro jakou právní kvalifikaci, je trestní řízení aktuálně vedeno, v jakém procesním stadiu se aktuálně nachází atd.). V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím tedy nelze v zásadě ani potvrzovat, že povinný subjekt obdržel určitá podání a jakým konkrétním způsobem je vyřizoval, neboť, jak bylo uvedeno výše, pokud by povinný subjekt poskytl takové informace žadateli, pak by byl analogicky povinen tytéž informace zpřístupnit i komukoli dalšímu*.“ Povinný subjekt dodává, že InfZ neslouží jako další procesní rámec navazující na trestní řízení, přičemž NSZ poukazuje na žadatelův odkaz na trestní podnět či žádost o přezkoumání postupu NCOZ. Povinný subjekt dále uvádí, že se k předmětu nyní posuzovaných žádostí fakticky nemůže ani ve svém rozhodnutí jakkoli vyjadřovat, neboť by tím byly de facto poskytovány informace, které jsou před neoprávněným zveřejňováním chráněny předmětnou, aplikovanou výlukou dle InfZ.

[4] Žadatel rozhodnutí napadl odvoláním, ve kterém nesouhlasí s důvodem, na jehož základě povinný subjekt obě jeho žádosti odmítl. Žadatel poukazuje zejména na to, že žádostí 1 požádal o souhrnnou číselnou informaci k spisovým značkám, které se týkají dotčených osob. V žádosti 2 zase požadoval doložení toho, co NSZ skutečně odeslalo MSZ v Praze v návaznosti na sdělení povinného subjektu ze dne 13. 5. 2026. Žadatel namítá, že povinný subjekt fakticky vůbec nepřihlédl k rozdílnému obsahu obou žádostí a úvahy o informační hodnotě první žádosti přenáší na žádost druhou, aniž by u jednotlivých kategorií informací vyložil samostatný skutkový a právní důvod jejich odepření. Z rozhodnutí povinného subjektu ani není patrno, proč a zda je chráněná každá požadovaná část. Žadatel dále namítá, že povinný subjekt v aplikaci § 11 odst. 6 písm. a) InfZ nevysvětlil, jak by poskytnutí požadovaných informací ohrozilo práva třetích osob nebo schopnost orgánů činných v trestním řízení plnit zákonem chráněné úkoly. Žadatel namítá, že rozhodnutí povinného subjektu toliko popisuje pouze typové a hypotetické scénáře a nikoli reálné riziko, které by poskytnutím požadovaných informací vzniklo. V případě argumentace povinného subjektu k odmítnutí žádosti 2 žadatel namítá, že sám povinný subjekt v předmětném dokumentu k postoupení věci na MSZ v Praze sdělil, že věc postoupil jinému orgánu a žadatelův požadavek tak nesměřuje k odhalení informátora, operativní techniky, právní kvalifikace apod., ale k prověření úplnosti zásilky. Napadené rozhodnutí povinného subjektu navíc neosvětluje jak by sdělení názvů, počtu a technického inventáře z již uskutečněného předání mohlo zmařit účel konkrétního trestního řízení. Žadatel namítá, že povinný subjekt neprověřil možnost postupovat dle § 12 InfZ, tj. zda by požadované informace nebylo možné poskytnout částečně, tj. poskytnutím pouhého počtu spisů, seznamu názvů souborů bez jejich obsahu, počtu a formátu příloh, údajů o čase vypravení a doručení a technického potvrzení doručení, nebo anonymizovanou formu inventáře. Žadatel taktéž namítá, že povinný subjekt spekuluje o tom, že žadatel je obeznámen s detailní procesní aktivitou dotčených osob. Konečně žadatel uvádí, že povinný subjekt v rozhodnutí prakticky neidentifikuje žádné konkrétní probíhající trestní řízení, chráněnou třetí osobu, ani mechanismus ohrožení, namísto toho, povinný subjekt používá jakousi obecnou šablonu zdůvodnění, kterou lze použít prakticky pro každou informaci evidovanou orgánem činným v trestním řízení, kdy takto pojatý výklad dotčeného ustanovení InfZ by podmínky stanovené tímto ustanovením fakticky vyprázdnil.

[5] Povinný subjekt předložil žadatelovo odvolání Úřadu dne 17. 8. 2026. Povinný subjekt ve svém stanovisku zopakoval argumentaci uvedenou ve svém rozhodnutí, na nějž odkázal.

[6] Žadatel se přípisem ze dne 24. 8. 2026 dotazoval Úřadu na stav řízení. Úřad na žadatelův přípis reagoval svým sdělením ze dne 26. 8. 2026.

II.
Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[7] Podle ustanovení § 20 odst. 5 InfZ platí, že nelze-li podle ustanovení § 178 správního řádu, nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad.

[8] NSZ je povinným subjektem dle InfZ. Dle ustanovení § 178 správního řádu nelze určit jeho nadřízený orgán; z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen podle § 20 odst. 5 InfZ a je jím Úřad.

III.
Věcné posouzení odvolání

[9] Odvolání bylo podáno v odvolací lhůtě, tj. je včasné, přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou. Obsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, kdy z jeho obsahu je patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje a čeho se žadatel domáhá.

[10] Úřad přezkoumal podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

[11] Odvolání **je důvodné**.

Právní rámec

[12] Podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) *lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti*.

[13] Podle čl. 17 odst. 5 Listiny *jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon*.

[14] Podle § 11 odst. 6 písm. a) InfZ *o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.*

[15] Dle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ, *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*

[16] Dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu *se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní*

orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Aplikace na předmětný případ

[17] Žadatel v žádosti 1 žádal o celkový počet spisových značek vedených povinným subjektem, které se týkaly žadatelem uvedených fyzických i právnických osob. V žádosti 2 zase požádal o sdělení, resp. doložení, jaké materiály NSZ odeslalo Městskému státnímu zastupitelství v návaznosti na sdělení povinného subjektu včetně všech souborů, příloh, metadat a technických záznamů o vypravení a doručení.

[18] Povinný subjekt žadateli požadované informace neposkytl, neboť uvádí, že žádosti vyhodnotil jako požadavek na informace, které jsou způsobilé ohrozit činnost orgánů činných v trestním řízení. Povinný subjekt vychází z toho, že z informace o počtu vedených spisových značek, vedených NSZ, či přehledu dokumentů zaslaných jinému správnímu orgánu, by žadatel zjistil, že činnost osob, které jsou žadateli známy, je předmětem zájmu NSZ. Povinný subjekt je dále přesvědčen o tom, že zejména z informací požadovaných v žádosti 2 by bylo možné dovodit závěry dotčeného orgánu či v jakém procesním stádiu se dotčené trestní řízení fakticky nachází.

[19] Žadatel nesouhlasí s důvody, které povinný subjekt uvedl v rozhodnutí a tvrdí, že se odmítnutí jeho dvou žádostí zakládá na nesprávném skutkovém a právním posouzení věci, resp. na nesprávné aplikaci § 11 odst. 6 písm. a) InfZ, která byla učiněna v rozporu s judikaturou i podmínkami, které z dotčeného ustanovení InfZ vyplývají. Žadatel namítá, že z rozhodnutí není patrno, jak by poskytnutím požadovaných informací došlo k ohrožení činnosti orgánu činného v trestním řízení či práv třetích osob.

Úřad posoudil předmětnou věc následovně

[20] Úřad nejprve konstatuje, že ochranu žadatelem požadovaných informací, které se vztahují k trestnímu řízení dle § 11 odst. 6 písm. a) InfZ, povinný subjekt zdůvodnil velmi vágně a lze žadateli přisvědčit v tom, že absenci zdůvodnění reálného ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení či práv třetích osob nahrazuje povinný subjekt spekulativními úvahami o údajné znalosti žadatele o procesní aktivitě dotčených osob. Úřadu samozřejmě neuniklo, že osoby, které jsou nynějšími žádostmi dotčeny, jsou v úzké vazbě k žadateli, nicméně lze důvodně pochybovat, že z požadovaných informací, které mají veskrze statistický charakter, bude možné dovodit procesní strategii dotčených osob.

[21] K uvedenému důvodu, tudíž povinný subjekt, kromě obecných informací o své činnosti a práv vyplývajících z trestního řádu, neuvádí fakticky ničeho. Lze také přisvědčit žadateli v tom, že úvaha, kterou k ochraně poptávaných informací podává ve svém rozhodnutí povinný subjekt, by v konečném důsledku vyloučila z případného poskytnutí fakticky každou informaci, která je v držení povinného subjektu či jakéhokoli orgánu činného v trestním řízení bez toho, aniž by bylo možné u ní dovodit možné ohrožení práva třetích osob či činnosti těchto orgánů v rámci odhalování, předcházení, vyhledávání, nebo stíhání trestné činnosti či dalších činností spojených s ochranou bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku.

[22] Ostatně takto široce pojatý výklad dotčeného ustanovení InfZ, spoléhající na spekulativní úvahy o možném ohrožení činnosti dotčených orgánů v rámci trestního řízení, odmítl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2026, č.j. 2 As 2/2026 – 71, který

k výkladu dotčeného ustanovení InfZ v bodech 21 a 22 uvádí následující: *„(bod 21) Jako v případě každé výluky z povinnosti poskytnout informace je však nutné i tuto výluku vykládat restriktivně. Jedná se totiž o výjimku ze základního práva na svobodu projevu a práva na informace (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. I. ÚS 526/98, ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 394/04, nebo ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06).* ***Extenzivní výklad podmínek, za kterých zákon o svobodném přístupu k informacím umožňuje právo na poskytnutí informací omezit a informace neposkytnout, by směřoval proti vlastnímu smyslu a účelu jak samotného zákona o svobodném přístupu k informacím, tak i ústavně zaručeného veřejného subjektivního práva garantovaného čl. 17 Listiny*** *(srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006-56, č. 1272/2007 Sb. NSS).*

(Bod 22) ***Zároveň platí, že rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace musí být v tomto směru náležitě odůvodněné tak, aby z něj bylo možné seznat, jaké zájmy by byly poskytnutím informace ohroženy, resp. musí v něm být konkrétně a srozumitelně vyjádřeno prokazatelně existující (nikoliv pouze hypotetické) ohrožení schopnosti bezpečnostních sborů plnit své úkoly*** *(rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55, a ze dne 4. 4. 2018, č. j. 9 As 5/2018-88).“* Pozn. zvýrazněno Úřadem**.**

[23] Není dále možné odhlédnout od skutečnosti, že ze znění dotčeného ustanovení InfZ vyplývají dvě podmínky, a to přiměřené zdůvodnění, jakým způsobem by poskytnutím dotčené informace mohlo dojít k reálnému ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení a jakým způsobem je případné poskytnutí požadovaných informací způsobilé ohrozit práva třetích osob. Jak vyplývá z výše uvedeného rozsudku, musí mít tato ohrožení reálnou a nikoli spekulativní povahu.

[24] Obdobný požadavek na řádné zdůvodnění aplikace předmětného ustanovení InfZ vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 31. 10. 2024, č.j. 2 As 76/2024 – 34, kde soud v bodu 21 uvádí, že *„přiměřenost omezení práva na svobodný přístup k informacím je potřeba vždy posuzovat ve vztahu ke konkrétnímu případu – „povinný subjekt […] musí vždy zvážit, zda by poskytnutím informace o probíhajícím trestním řízení mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti,“ (rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21). Nelze přitom říci, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí (resp. dříve také povinný subjekt v rozhodnutí o odmítnutí stěžovatelovy žádosti) vedl zcela obecné či abstraktní úvahy ohledně potřebnosti omezení práva na informace podle § 11 odst. 6 informačního zákona. Správní orgány kladly důraz na to, že požadované usnesení 2 As 76/2024 obsahuje detailní informace o postupu orgánů činných v trestním řízení. Vzhledem k tomu, že požadované usnesení nezakládá překážku věci rozhodnuté a v době rozhodování správních orgánů ještě probíhal dohled Vrchního státního zastupitelství, bylo možné, že věc obživne, a šlo tedy stále o aktivní fázi prověřování. Uveřejnění požadované informace tak mohlo zmařit postup orgánů činných v trestním řízení.*“

[25] Úřad dále doplňuje, že z rozhodnutí povinného subjektu ani není patrno, zda se požadované informace vůbec nějakého trestního řízení týkají. Sám povinný subjekt k tomu v odst. 6 svého rozhodnutí podotýká, že v případě poskytování obdobných informací, jaké jsou považovány v nynějším případě, by se osoby, které se domnívají, že jejich činnosti může být předmětem zájmu státního zastupitelství, mohly domoci informací, zda v jejich případě je vedeno nějaké trestní řízení. Takové zdůvodnění povinného subjektu nelze vnímat jinak než jako „circulus vitiosus“, neboť dotčené ustanovení InfZ je navázáno na trestní činnost (pozn.

vyhodnocení určité činnosti orgánem činným v trestním řízení jako trestní, v rozporu se zákonem), resp. na informace, které takové trestné činnosti mají v budoucnu případně zabránit.

[26] Povinnému subjektu tak lze vyčíst, že se fakticky vůbec nevěnoval povaze požadovaných informací, ale přistoupil k odmítnutí požadovaných informací jako celku. Sám přitom na str. 2 v odst. 5 rozhodnutí přiznává, že žadatel fakticky v žádosti 1 požaduje souhrnné údaje o vícero osobách, nicméně odmítnutí staví na žadatelově znalosti dotčených osob a dále na údajné žadatelově detailní znalosti jejich procesní aktivity. Jakým způsobem by mohla být narušena práva těchto osob, poskytnutím souhrnného čísla o počtu spisových značek, povinný subjekt v rozhodnutí neuvádí ničeho.

[27] Také v případě žádosti 2 lze hovořit fakticky o pouhém přehledu názvu dokumentů odeslaných jinému správnímu orgánu, u něhož lze pochybovat, že takto pojatý přehled je způsobilý jakkoli zasáhnout do práv třetích osob, resp., že by jeho poskytnutím došlo k reálnému ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení.

[28] Pokud by žadatel požadoval obsah předmětných dokumentů, nebylo by dle náhledu Úřadu pochyb, že je na místě aplikace dotčeného ustanovení InfZ, neboť je patrno, že předmětné dokumenty skutečně mohou obsahovat informace, které by mohly ohrozit činnost dotčených orgánů v rámci trestního řízení, resp. i práva dotčených osob. O takový případ se v posuzované věci nejedná.

[29] Ostatně skutečnost, že do práv třetích osob, případně do činnosti orgánů činných v trestním řízení je způsobilé zasáhnout poskytnutí obsahu informace a nikoli jejího samotného označení potvrzuje i doktrína, která uvádí, že „*kromě otázky původce informace **je podstatný její obsah**. **Informace se musí týkat předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku**. Ochrana životů, zdraví a majetkových hodnot je základní povinností státu stanovená v BezpČR. Komentované ustanovení se uplatní tedy i v případech, v nichž se informace týká ochrany bezpečnosti osob a majetku nebo veřejného pořádku. Pojmy bezpečnost a veřejný pořádek představují tzv. neurčité právní pojmy. Přestože jejich výklad se bude v čase měnit, se lze domnívat, že výluka bude v případě pojmu bezpečnost dopadat na takové informace, které se týkají určité a přímé ochrany zájmů na ochraně života, zdraví nebo majetku osob, resp. informací, jejichž poskytnutím by tyto zájmy mohly být bezprostředně ohroženy. V případě pojmu veřejný pořádek je určení jeho obsahu ještě složitější, nicméně se autoři domnívají, že pro účely aplikace komentovaného ustanovení bude možné vyjít z definice zveřejněné Ministerstvem vnitra, podle které je veřejný pořádek souhrnem společenských vztahů, které vznikají, rozvíjejí se a zanikají na místech veřejných a veřejnosti přístupných a jsou upraveny právními i neprávními normativními systémy a jejich zachování je významné pro zajištění klidného a bezporuchového chodu společnosti. Informací týkající se ochrany veřejného pořádku tak může být například informace o opatřeních sloužících k identifikaci osob zakrývajících si obličej při sportovním utkání*.“ (FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, MÍŠEK, Jakub, LUDVÍK, Otakar. § 11 [Další omezení práva na informace]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, MÍŠEK, Jakub, LUDVÍK, Otakar. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 657–658.).

[30] Úřad nijak nezpochybňuje, že míra konkrétnosti zdůvodnění v rozhodnutí o (částečném) odepření požadovaných informací bude z legitimního důvodu omezena snahou povinného subjektu neprozradit informace, které jsou na podkladě dotčeného ustanovení InfZ odmítány. Je nutné však doplnit, že se nelze dovolávat jisté obecnosti

zdůvodnění při aplikaci dotčeného ustanovení InfZ jako náhrady za absentující formulaci konkrétních důvodů, které povinný subjekt k odepření dotčených informací vedly či za nedostatečné se vypořádání se skutkovými okolnostmi, které se k dané věci vázaly.

[31] Ostatně jistou míru obecnosti v odůvodnění předpokládá i judikatura. Nejvyšší správní soud v bodu 22 rozsudku ze dne 31. 4. 2024, č.j. 2 As 76/2024 – 34 připouští, že „***jistá míra obecnosti odůvodnění může být dána právě snahou předejít faktickému sdělení informace přílišnou konkretizací důvodů jejího neposkytnutí***. *Městský soud opíral své závěry o přiměřenosti postupu žalovaného (resp. povinného subjektu) při omezování stěžovatelova práva na svobodný přístup k informacím o několik důvodů. Především poukázal na specifika prověřovací fáze trestního řízení a povahu požadovaného usnesení. Současně městský soud vyzdvihl dočasnost omezení základního práva a důležitost kolidujícího veřejného zájmu v nyní řešené věci. Úvahy městského soudu mohou v tomto směru působit koherentně, logicky a s judikaturou souladně. Nejvyšší správní soud nicméně nemůže odhlížet od skutečnosti, že pouhé obecné formulace nemohou být dostatečným podkladem pro zamítavý výrok rozsudku, neověřil-li současně městský soud to, zda obsah požadované informace, která je součástí správního spisu, odpovídá popisu a posouzení předkládanému žalovaným*.“

[32] Žadateli lze také přisvědčit v tom, že se povinný subjekt vůbec nezabýval možností žádosti např. částečně vyhovět dle § 12 InfZ. Ostatně povinnost postupovat dle § 12 InfZ v každém případě aprobuje i již výše zmíněná judikatura. Odkázat lze přitom na bod 35 rozsudku NSS ze dne 27. 5. 2026, 2 As 2/2026 – 71, kde soud výslovně uvedl, že „*povinný subjekt je ze zákona povinen provést omezení práva na informace fakticky tak, že poskytne veškeré informace, jejichž zpřístupnění nebrání některý z důvodů stanovených zákonem a z poskytnutí naopak vyloučí ty informace, jejichž vydání zákon zakazuje. Jinými slovy povinný subjekt je vždy povinen zkoumat, zda lze žadateli poskytnout alespoň části požadovaných informací či dokumentů (rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 7 As 369/2018-32). Vztaženo na nyní posuzovaný případ, městský soud se měl zabývat tím, zda správní orgány identifikovaly konkrétní části příloh žádosti o osvědčení ATO naplňující shora vymezené podmínky aplikace zákonné informační výluky a konkrétně a srozumitelně ve vztahu k těmto částem vyložily, jak by jejich poskytnutí tyto podmínky mohlo naplnit, resp. jak by ohrozilo činnost LS PČR, a v důsledku toho zajištění veřejného pořádku a bezpečnosti České republiky (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2023, č. j. 8 As 156/2021-26)*.“

[33] Na základě výše uvedeného lze tak důvodně pochybovat o tom, že poskytnutí komplexního čísla o spisových značkách vedených povinným subjektem, či názvů dokumentů v sobě nese informaci o metodách, postupech apod. orgánů činných v trestním řízení, resp. že by prozrazovala taktiku takových orgánů při odhalování trestné činnosti.

IV.
Závěr

[34] Na základě všech shora uvedených úvah Úřad dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je po věcné stránce nepřezkoumatelné. Rozhodnutí je založeno na nesprávně vyhodnoceném právním a skutkovém stavu, jež vyžaduje zásadní doplnění. Především je třeba, aby povinný subjekt žádosti posoudil znovu a znovu vyhodnotil veškeré skutkové okolnosti, které se k dané věci váží a na které Úřad upozornil výše.

[35] Úřadu proto nezbylo než napadené rozhodnutí dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušit a věc vrátit povinnému subjektu k novému projednání.

[36] Povinný subjekt je v rámci nového projednání povinen se v souladu s ustanovením § 12 zákona InfZ zabývat žadatelovu žádostí znovu a posoudit, zda jsou dány zákonné důvody pro (částečné) odmítnutí žádosti. Případné odmítnutí žádosti povinný subjekt řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodní. Povinný subjekt je v novém projednání ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu vázán právním názorem Úřadu vysloveným v tomto rozhodnutí.

[37] S ohledem na zjištěné nedostatky skutkového stavu a rozsah nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí dospěl Úřad k závěru, že nejsou dány podmínky pro postupy uvedené v ustanovení § 16 odst. 4 a odst. 5 InfZ. Úřad dále přihlédl k tomu, že řádné vyřízení a posouzení žádosti patří primárně do pravomoci povinného subjektu. Odvolací orgán tuto pravomoc nemůže v rámci své přezkumné činnosti nahrazovat, zejména pokud jde o konkrétní skutková zjištění a jejich posouzení, jež vedou k přijatým závěrům. Pokud by tak v rámci druhostupňového rozhodnutí učinil, mohl by být žadatel zkrácen na svém právu obrany a možnosti podat proti takovému rozhodnutí řádný opravný prostředek, zvláště pokud by ze strany nadřízeného orgánu došlo k vytvoření tzv. překvapivého rozhodnutí. Takový postup nadřízeného orgánu by byl v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení. Aplikace ustanovení § 16 odst. 4 InfZ totiž ještě automaticky nemusí vést k vydání informačního příkazu dle ustanovení § 16 odst. 5 InfZ, neboť povinný subjekt může k výzvě nadřízeného orgánu uvést takové důvody pro odmítnutí žádosti, na jejichž základě by mohl odvolací orgán napadené i potvrdit.

[38] Úřad pro další řízení rovněž povinný subjekt upozorňuje, že obecnou povinností povinného subjektu je v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu, postoupit nadřízenému orgánu úplný spisový materiál, tj. včetně všech shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí, dokladů prokazujících doručení rozhodných písemností a ve smyslu § 17 odst. 3 správního řádu i informací, o jejichž vydání žadatel žádá, a to v kompletní podobě, nikoli částečné. Tyto informace jsou ve smyslu § 20 odst. 7 InfZ ve spojení s výše odkazovaným ustanovením správního řádu z povahy věci vyloučeny z nahlížení do spisu a jsou vedeny odděleně. Pro tyto účely je vhodné, aby povinný subjekt jednoznačným způsobem chráněné informace odlišil od správního spisu.

[39] S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

Praha 26. října 2026

Mgr. Lenka Kopřivová
vedoucí oddělení rozhodování

Rozdělovník:
1. Mgr. Dušan Dvořák, Ospělov 6, 798 55 Ludmírov, ID DS: r8u3nhx
2. Nejvyšší státní zastupitelství, Jezuitská 585/4, 660 55 Brno, ID DS: 5smaetu